

Του Πετρόχρη προς την Λάουρα

Γλυκειά μου,
 "Αν τ' άστρα της νύχτας και τ' αλουλούδια της άνοιξης είχαν φωνή θα σου μιλούσαν γλυκά-γλυκά για την άγάπη μου! Δέν άρχζει τίποτε άλλο πειό υπέροχο κάτω από τόν ήλιο, τίποτε άλλο πειό άληθινό. Γι' αυτή ψιθυρίζει ο άνεμος ανάμεσα στα φύλλα, γι' αυτή μουσιμαυρίζουν τ' νερά... Δέν υπάργζει τίποτε άλλο στη φτοχή μου καρδιά, παρά μόνον αυτή, μόνον ο έρωας, μόνον Σύ!"

Σε σκέπτομαι διαρκώς, ο νοός μου δέν φεύγει από σινιά σου. Ψιθυρίζει τό γλυκό σου όνομα και λιώνω από πόθο.

Πετρόχρης

Της Σοφίας προς τόν Μιρκμπά

Γιατί είδουν ψυχρός μαζί μου γδές; Τι παρόπονο έχεις πάλι εναντίον μου; Η ψυχή σου εινε πάντα δυσαρεστημένη και ζηλι-άρα! Τι θέλεις από μένα; Όταν μου φέρσαι με αυτή τη ψυχρότητα, ή καρδιά μου παχώνει! Αισθάνομαι χιμιατά απογοητεύσεως και τιφρίας να την πλημμυρίζουν. Σε παρακάλεσα τόσες φορές να μην είσαι τόσο άπειρητικός. Έγω και έγω καθίζοντα άπέναντι τών δικών μου και άπέναντι της κοινωνίας.

Όταν θα τό έννοησης αυτό θα σου δώσω τη φιλία μου όπως άλλοτε. Περισσότερο και από άλλοτε, για να σε άνταμείψω που κατόρθωσες να δαμάσης τόν άτιθισσο χαρακτήρα σου. Σοφία

Του Βάγνερ προς τίν Κα Βαζεντέγκ

— Έφθασε ή ποθητή στιγμή. Σε δύο τρεις μέρες τό πολύ θα ξαναίδω τη γλυκειά μορφή σου. Θα σφιξώ τό τρυφερό άσπρο χεράκι σου, που σκορπά τη χαρά.

Θά είμαι κοντά σου. Θα άκούσω τη φωνή σου. Τά γλυκά σου λόγια. Τη μουσική τών χειλιών σου! Ένα χύμα εύτυχίας δροσίζει τη ψυχή μου, και μέ κίνη να εύχαριστώ την άγνωστη δύναμη που μ' έβαλε στο δρόμο σου. Σ' άγαπάω!

Δικός σου
 Ριχάρδος

Του Ιππέτου ντέ Μερé προς τίν Κυρία ντέ Μέσμ.

Σας βεβαιώ, Κυρία, ότι πλήττω μέχρι θανάτου, από τότε που σας έλασα. Δέν φαντάζεσθε πόσο μου κοστίζει ή μοναξιά μου! Θα παρηγορηθώ μονάχα όταν άντικρύσω τη γλυκειά μορφή σας και όταν άκούσω τη φωνή σας που μούδινε παρηγοριά.

Ο κίνδυνος και ο θάνατος δέν εινε τίποτε για μένα. Όταν είμαι κοντά σας περιφρονώ τά πάντα. Όταν σκέπτομαι πώς πρέπει να περιμένω δύο μήνες—δύο αιώνες—για να σας άντικρύσω, ώ με καταλαμβάνει παραφροσύνη! Πότε θαρθή ή στιγμή αυτή; Θα εινε ή ωραιότερη στιγμή της ζωής μου. Η εύτυχία μου, ο θόλαμβός μου! Θα φιλισω τό ώραίο μέτωπό σας, τά κερασένια χείλη σας! Θεέ μου! Άς περνούν ή ώρες και άς εινε σύντομες ή νύχτες!

Μερé

Της Νινέν ντέ Λανγκλό προς τόν Μαρκίσιον Βίλαρσώ

Λοιπόν, φίλε μου, έλάβατε, καθώς έμαθα τό συγχλητικό γράμμα από μίαν γυναίκα που έγκατελείψατε χάριν έμού. Έμαθα άκόμη πώς αυ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

τό τό γράμμα σας άφησε ψυχρόν. Αυτό άποδεικνύει ότι είσθε πολύ έγωιστής.

"Αν δέν είσθε σεις, ο ήρωας του δράματος αυτού, θα μιλούσατε με οίκτον για την γυναίκα που έγκαταλείψατε. Θα πέρνατε τό μέρος της και θα κατηγορούσατε με δριμείας φράσεις την εύτυχημένη αντίζηλό της. Έτσι είσθε όλοι οι άνδρες. Έχετε την άδικία βαθεία ριζωμένη στην ψυχή σας και δέν λογαριάζετε τίποτε άλλο στον κόσμο από τόν έαυτό σας... Έγω σας ξεφο καλά και διακρίνω καθαρά τόν έγωισμό σας.

Θά μου είπτε: Και ποιός δέν εινε έγωιστής; Είς αυτό θα σας άπαντήσω καθαρά: Εμείς! Η γυναίκες! Η γυναίκα εινε άνώτερη εις καρδιά και εις διάνοια. Ξέρε το. Με πολλούς χαίρεισμούς.

Νινέν

Του Μιρκμπά προς τίν Σοφία

Ψυχή μου, γιατί μ' έγκαταλείψατε; Ξέχασα κιόλας τά περασμένα και έκείνον που δέν ξη και δέν άναπνέει παρά μόνον για σένα; Γιατί σοπαίνεις;

Προχθές συνήντησο τόν άδελφό σου... Μου ήθύμισε όλες της γλυκειές στιγμές που περάσαμε οι τρεις μας στο δάσος—τό μαγεμένο δάσος— όπως τό έλεγες. Μου ήλθαν τά δάκρυα στα μάτια! Τι μακρυνά που εινε τά περασμένα, και τι νοσταλγία ζυπνούν στην διαμαρμένη μου καρδιά!

Σοφία, φώς μου, δέν μπορώ να μείνω πειά στην άπέραντη μοναξιά μου. Πειθαίνο από πληξή και σ' άναζητώ παντού, στηνς γονιές του σαιλονιού, και ανάμεσα στα δένδρα του κήπου. Η μελαγχολία μου εινε τόσο μεγάλη, ώστε υπάργχουν στιγμές, που ποθώ τόν θάνατο!... Καλύτερα να μη ζω και να μην αισθάνομαι, να μη βλέπω και να μην άκούω, αν πρόκειται να εξακολουθήση αυτό τό μαρτύριο της απόλυτης μοναξιάς μου! Με πεθαίνει αυτή ή μοναξιά, άκούω άγάπη μου; Έλα γρήγορα κοντά μου, και θα τά ξεχάσω όλα, όλα, όλα...

Μιρκμπά

Του Μαρκησιου ντέ Νιέλ προς τίν κυρία Ρεκαμιέ

Κυρία, ή όμορφιά σας με έκαμε σκλάβο σας. Τά μάτια σας με συγχινούν με τη γλυκειά τους έκφραση, που τους μαγεύει όλους. Μη κυττάξετε ποτέ τους άλλους με αυτή τη γλυκά, που τη θέλω για μένα μόνο. Ζηλεύω τό χάδι που σκορπίζει ή θεία ματιά σας, και ζηλεύω κάθε ώμορφο λόγο, κάθε στεναγμό, που δέν εινε για μένα.

Είμαι ο ταπεινότερος δοϋλός σου,
 Ροβέρτος ντέ Νιέλ

Της Κας Ρεκαμιέ προς τόν Μαρκησιον ντέ Νιέλ

Σας εύχαριστώ για τό υπερβολικά κολακευτικά λόγια σας. Νομίζω πως μου κάνετε λιγάκι έξογκωμένη την περιγραφή της όμορφιάς μου. Τά συναισθάνεσθε αυτά άγαπητέ μαρκήσιε ή εινε μόνον λόγια που ύπαγορεύει ένας τρολλός έρωας; Μήπως συμβαίνει τό δεύτερο; Όπως-δήποτε σας εύχαριστώ.

Ίουλιέττα

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Γιά να μη κοκκινίξη ή μύτη.

Τώρα τό χειμώνα συμβαίνει συχνά, από τό κρύο να κοκκινίξη ή μύτη κατά τρόπο άντικαλαισθητικό. Για την εξέλιξη αυτής της κοκκινιάδας πρέπει να την περνάτε τρεις ή τέσσερες φορές την ήμερα με μίγμα από 2 γραμμ. βορσικος διαλελυμένου μέσα σε 15 γραμμάρια τριανταφυλλόερο και 15 γραμμ. απόσταγμα άνθους της πορτοκαλλιάς.

Ο Άλχημιστής

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΜΑΝΑ!

ΜΑΝΑ! — Δέ βρίζεται
 λέξη χαμμία
 Νάχη στον ήχο της
 τόση ήμονία.
 Σάν ποιός να σ' άκουσε
 Με στήθος κρύο,
 όνομα θείο;

Παιδί από παράγανα
 Ζωμένο άκόμη,
 Με χάρι άνοήγοντας
 Γλυκά τό στόμα,
 Γυρνάει στον άγγελο
 Που τ' άγκαλιάζει
 Και, μάνα, κράζει.

Στόν κόσμο τρέχοντας
 Ο νέος διαβάτης,
 Πέφτει στ' άγγώριστα
 Βρόγια τό άπάτης,
 Γαί, άναστενάζοντας,
 Μάνα μου! λέει
 Μάνα! και κλαίει.

Της νειότης φεύγουνε
 Τ' άνθια κ' ή χάρι.
 Τριγύρω σέρνεται
 Με άργό ποδάρι,
 Ός που στην κλίνη του,
 Σά βαρμένους,
 Πέφτει ο καυμένος.

Καί, πριν την ύστερη
 Πνοή του στέλλη,
 Άργά ταράζονται
 Τά κρύα του γελη,
 Και με τό—Μάνα μου!—
 Πρώτη φωνή του,
 Πετάρ ή ψυχή του.

† ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

